Dilluns 33 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 18,35-43): En aquell temps, Jesús arribà prop de Jericó. Hi havia un cec estava assegut a la vora del camí captant. Sentint la multitud que transitava, preguntà què era allò. I li digueren: «Jesús el Natzarè que passa». I clamava, dient: «Jesús, fill de David, tingues compassió de mi!». I els qui anaven al davant l'increpaven perquè callés, però ell cridava molt més encara: «Fill de David, tingues compassió de mi!». I Jesús, aturant-se, manà que l'hi portessin. I havent-se apropat, li preguntà: «Què vols que et faci?». I ell digué: «Senyor, que hi vegi». I Jesús li digué: «Veges-hi, la teva fe t'ha salvat». I a l'instant hi veié, i el seguia glorificant Déu. I tota la multitud, quan ho veié, donà lloança a Déu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«La teva fe t'ha salvat»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, el cec Bartimeu (cf. Mc 10,46) ens forneix tota una lliçó de fe, manifestada amb franca senzillesa davant del Crist. Quantes vegades ens faria bé repetir la mateixa cantarella de Bartimeu: «Jesús, fill de David, tingues compassió de mi!» (Lc 18,38). És tan profitós per a la nostra ànima sentir-nos indigents! El fet és que ho som i que, malauradament, poques vegades ho reconeixem de veritat. I..., està clar: fem el ridícul. Així ens ho retreu sant Pau: «Què teniu que no ho hàgiu rebut? I si ho heu rebut, per què us en glorieu com si ho tinguéssiu de vosaltres mateixos?» (1Co 4,7).

A Bartimeu no li fa vergonya sentir-se així. En no poques ocasions, la societat, la cultura del que és "políticament correcte", voldran fer-nos callar: amb Bartimeu no ho aconseguiren. Ell no s'arronsà. Tot i que «la gent (...) el renyava perquè callés, ell cridava encara més fort: «Fill de David, tingues compassió de mi!» (Lc 18,39). Quina meravella! Dóna ganes de dir: —Gràcies, Bartimeu, per aquest exemple.

I paga la pena de fer-ho com ell, perquè Jesús escolta. I escolta sempre!, per més bullanga que alguns organitzin al voltant de nosaltres. La confiança senzilla —sense miraments— de Bartimeu desarma Jesús i li roba el cor: «Manà que l'hi portessin (...), [i] li preguntà: 'Què vols que et faci?'» (Lc 18,40-41). Davant de tanta fe, Jesús no s'està de res! I... Bartimeu tampoc: «Senyor, que hi vegi» (Lc 18,41). Dit i fet: «Veges-hi, la teva fe t'ha salvat» (Lc 18,42). I és que «la fe, si és forta, defensa tota la casa» (Sant Ambròs), és a dir,

ho pot tot.

Ell ho és tot, Ell ens ho dóna tot. Aleshores, quina altra cosa podem fer davant d'Ell, sinó donar-li una resposta de fe? I aquesta “resposta de fe” equival a “deixar-se trobar” per aquest Déu que —mogut pel seu afecte de Pare— ens busca des de sempre. Déu no se'ns imposa, però passa sovint molt a la vora de nosaltres: aprenguem la lliçó de Bartimeu i... no el deixem passar de llarg!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Mitjançant l’oració reeixim estar amb Déu. L’oració és seguretat per als navegants» (Sant Gregori de Nissa)

- «Quan el crit de la humanitat, com el de Bartimeu, es repeteix encara més fort, no hi ha altra resposta que fer nostres les paraules de Jesús i sobretot imitar el seu cor. Avui és temps de misericòrdia!» (Francesc)

- «La fe ens fa tastar per endavant el goig i la llum de la visió beatífica, fi del nostre peregrinatge en aquest món. Llavors veurem Déu ‘cara a cara’ (1Co 13,12), ‘tal com és’ (1Jn 3,2). La fe, doncs, ja és el començament de la vida eterna (...)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 163)